

stěžovatelka dále, že nemá důležitosti pro opatření, které má býti učiněno soudem povolujícím nebo soudem exekučním v zájmu vedení exekuce, zda jest pohledávka za erárem likvidní a k výplatě poukázána, čili nic (§ 54 čís. 3 ex. ř.) a že to tudíž prý není podstatnou okolností, která by musela býti navrhovatelkou dokázána (§ 55 ex. ř.). Proti tomu jest poznamenati, že nikoliv doslov cit. dvorního dekretu jest směrodatným, nýbrž doslov čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., v němž jako důsledek nepřipustnosti poznamenání obštávky a soudního zabavení pohledávek ještě nelikvidních, je výslovně stanovena nepřipustnost obštávky nebo soudního zabavení. Tím jest vyřízena i další námitka, že vymahající věřitelka neměla důvodu obírat se v návrhu na povolení exekuce tím, zda pohledávka dlužnice jest již likvidní. Jelikož obštávka nebo soudní zabavení pohledávek za státem, ještě nelikvidních a u veřejných pokladen ještě nepoukázaných jest nepřipustna a soudce nesmí povoliti exekuci nepřipustnou, měl soud prvé stolice návrh exekuční zamítnouti, tím spíše, když vymahající věřitel ve svém návrhu vůbec netvrdil, že nastal nutný předpoklad pro tuto exekuci, totiž likvidnost pohledávky exekucí postižené. Soud nemá před usnesením o návrhu na povolení exekuce zjišťovati sám skutečnosti, závažné pro usnesení (§ 55 ex. ř.). Jest proto též nesprávné, namítá-li stěžovatelka, že jest lhostejno, zda pohledávka v době podání exekučního návrhu, pokud se týče v době vyřízení návrhu, jest již likvidní čili nic. Poněvadž povolení exekuce mělo býti odepřeno již pro tuto vadu návrhu na povolení exekuce, měl povinný právo napadnouti usnesení rekusem. Vratká jest proto též námitka, že rekurs měl býti zamítnut, poněvadž nelikvidnost pohledávky mohla býti uplatňována jen podle § 39 čís. 2 ex. ř. Další námitka, že dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. novelisací § 295 ex. ř. pozbyl platnosti, je rovněž neodůvodněna, poněvadž posléz uvedeně ustanovení ve znění čl. VIII. nařiz. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. nedotýká se vůbec připustnosti obštávky nebo soudního zabavení pohledávky za státem, nýbrž nově upravuje toliko způsob zabavení, pokud se týče doručení platební záповědi.

Čís. 7479.

Pořadem práva nelze uplatňovati námitku proti exekuci ku vydobytí daní, že není po právu daňová pohledávka ani záznam zástavního práva pro ni, aniž se domáhati výmazu zástavního práva pro zaplacenou část daní.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1927, R I 883/27.)

Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně, proti níž byla vedena exekuce záznamem zástavního práva na jejích nemovitostech ku vydobytí dlužných daní, — na československém eráru, by bylo uznáno právem, že pohledávka žalovaného na daních a záznam zástavního práva pro ni není proti žalobkyni po právu a že žalovaný erár jest povinen,

naříditi výmaz záznamu zástavního práva pro zaplacenou část daně. Námitku nepřipustnosti pořadu práva procesní soud prvního stupně zamítl a uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka neprávem pokládá za přípustný pořad práva pro žalobu, již se domáhá jednak výroku, že pohledávka daňová a záznam práva zástavního pro ni proti žalobkyni není po právu, jednak se domáhá výmazu záznamu práva zástavního pro zaplacenou část domovní a pozemkové daně. Nárok veřejných svazů na daně a přírážky je nárokem veřejnoprávním. Rozhodovati o tom, zda takový nárok vznikl, přísluší jedině úřadu správnímu. Domáhá-li se tedy žalobkyně na soudě výroku, že nárok na daních z výkazu nedoplateků proti ní ani nevznikl, ana jí nebyla daň předepsána a platební rozkazy jí nebyly doručeny, může o této otázce veřejného práva daňového rozhodovati jen úřad správní (finanční). Nezáleží tedy na sporu, o nějž jde, na tom, zda výkaz nedoplateků žalobkyni nebyl doručen a proti ní nenabyl moci práva, zda berní úřad rozhoduje o její platební povinnosti nebo berní správa a zda berní úřad neprávem vyhotovil výkaz nedoplateků proti ní, ač nedoplateků neměla. Soud není povolán, by přezkoumával rozhodnutí správního úřadu vyjmouc případy, kde zákon mu to výslovně ukládá. (§ 105 ústavní listiny a § 1 j. n.) a proto nemá se soud vyslovovati o tom, zda berní úřad právem vyhotovil výkaz nedoplateků proti žalované. Odvolací soud právem vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva ohledně první části žalobního žádání, jímž se žalobkyně domáhala výroku, že nárok státu na daně podle výkazů nedoplateků, vyhotoveného berním úřadem, proti ní není po právu. Z týchž důvodů nemůže se žalobkyně domáhati na soudě ani výroku, že záznam zástavního práva pro onen daňový nedoplatek není po právu. Kdyby soud byl povolán k řešení otázky neplatnosti záznamu pro neexistující pohledávky daňové, rozhodoval by clikou nutně i o správnosti předpisu daňového, k čemuž není povolán a čemuž brání zásada přísného oddělení správy od soudnictví. Nešlo by v podstatě o rozhodování otázky práva soukromého, nýbrž o rozhodování o nároku daňovém. Také druhá část žalobního žádání o výmaz daňové pohledávky nepatří na pořad práva. Ji domáhá se žalobkyně zrušení exekuce proto, že pohledávka jest zaplacená. Jde tu tedy o námitku proti nároku vymáhanému podle § 35 ex. ř., ale která čelí proti nároku, spočívajícímu na veřejnoprávním exekučním titulu (výkazu nedoplateků), jenž je uveden v § 1 čís. 13 ex. ř. Podle výslovného předpisu § 35 druhého odstavce exekučního řádu nutno vznést námitku proti nároku z takového exekučního titulu u úřadu správního, který onen titul exekuční vydal. Vzhledem k hořejším úvahám netřeba se zabývati vývody dovolacího rekursu, kterými stěžovatelka hledí obhájeti svůj názor o přípustnosti pořadu práva ustanoveními § 40, 39 čís. 1 a 5 a § 7 ex. ř.